

รถม้า กลางตะวันออก

ณามิวอาร์ เชียง

ไม่มีมนุษย์ไหนที่จะสามารถปฏิเสธความต้องการของเขา
ทุกวัน... เธอ พูรีเยรื่องความรักที่เขาอาจหึงหึงให้

Dreamland of love
ราตรีกลางตะวัน
นามิวอาร์k เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-611-06-0037-8

ภาพประกอบปก Monto C3

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ความรักไม่เคยสำคัญ และยิ่งไม่มีความจำเป็นต่อแวมไทร์ผู้มีชีวิต
นิรันดร์ แต่สำหรับหัวใจของหญิงสาวคนหนึ่งแล้ว เธอไม่เคยต้องการ
สิ่งใด นอกจากคำว่า 'รัก' เพียงคำเดียว

อีกหนึ่งรสชาติความรักจากนักเขียนคุณภาพฉะฉาน ที่จะทำให้
คุณอึ้งอัมเมใจไปกับเรื่องราวของพวกเขา แวมไทร์หนุ่มผู้ซึ่งเพิกเฉยต่อ
คำว่ารัก กับหญิงสาวที่พรหมลิขิตขีดเส้นให้มาเป็น 'เหยื่อ' ของแวมไทร์
ก่อเกิดเป็นความรักที่มีอาจเดินร่วมทาง แต่จะมีหนทางใดที่จะทำให้
ความปรารถนาของทั้งคู่เป็นไปในทางเดียวกัน

ขอเชิญท่องไปในดินแดนแห่งจินตนาการที่อาบไล้ด้วยไออุ่นรัก
พร้อมๆ กันกับเราค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ฉามิวอาห์...คนร่างผืนขาวเหนียว เกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการร่างผืนพร้อมกาแฟลาเต้แก้วโปรด อาศัยใจรักและความหลงใหลในเสน่ห์ของตัวอักษรหนุนใจออกมาร่างผืนทักทายหัวใจผู้คน แล้วก็ได้พบ...ได้ประทับใจกับมิตรภาพแสนดีสุดมหัศจรรย์ที่ทำให้หัวใจอึ้งอัม

เริ่มต้นมีตัวตนในถนนสายนี้ด้วยโอกาสจากสำนักพิมพ์แจ่มใส ผลงานในชุด 'Dreamland of Love' เรื่องแรกคือ 'เรา กาลเวลา มนตราแห่งรัก' แต่ผลงานแรกที่ตีพิมพ์คือ 'ทะเลดาวในใจ' ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' และตามมาด้วยอีกหลากหลายเรื่องราว ที่หวังไว้สุดหัวใจคือจะได้มีโอกาสนำความฝันขึ้นต่อๆ ไปมาทักทายกันอีกเสมอ

ฉามิวอาห์ยังเป็นหน้าใหม่สำหรับเส้นทางสายความฝัน แต่พยายามสุดหัวใจในเส้นทางสายนี้ ความรัก ความฝันที่ร้อยเรียงผ่านตัวอักษรมาทักทายหวังเพียงขอให้มีโอกาสไปทักทายหัวใจผู้คน และได้รอยยิ้มที่ส่องแก้มและแต้มที่หัวใจเพื่อนๆ ผู้อ่านเป็นรางวัล ขอฝากอีกหนึ่งความฝันไว้ด้วยนะคะ

ขอขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวอาห์ได้ผ่านไปทักทาย ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยเคียงข้างเสมอ และขอบคุณสำหรับทุกมิตรภาพที่มอบให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกันขอเชิญได้ที่ไอเอสเอสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจค่ะ ^^

จากใจนักเขียน

ความรักกับแวมไพร์พอได้ลองคิดถึง บรรยากาศย้อนยุคในสมัยที่ยุโรปยังเต็มไปด้วยความหรรษาและผู้คนชนชั้นสูงก็เกิดเป็นภาพขึ้นมาในใจ ปราสาทเก่าๆ ในดินแดนที่เยือกเย็น มีเมฆหมอกปกคลุมอยู่เสมอ กับผู้ที่ดื่มกินเลือดเป็นอาหาร จะมีความรักได้ไหม แล้วถ้ารักจะเป็นรักอย่างไร ก็กลายเป็นคำถามในใจต่อมาที่จนถึงตอนนี้ก็ยังต้องขบคิดว่าไม่รู้คำตอบจริงๆ เพราะยังไม่เคยพบแวมไพร์ตัวเป็นๆ มาก่อนเลย

มีตำนานเล่าที่มาของแวมไพร์ไว้อย่างมากมาย บางเรื่องราวบอกว่าผู้ที่ถูกแวมไพร์กัดจะกลายเป็นแวมไพร์ในที่สุด บางเรื่องราวก็ว่าแค่ถูกกัดไม่เป็นไร ต้องได้ดื่มกินเลือดของแวมไพร์เข้าไปต่างหาก เราถึงจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้อยู่เหนือความตายเหล่านี้ พอได้ลองคิดตามก็เลยแอบคิดเล่นๆ ไปว่าถ้าจะเป็นจริงก็อยากขอเลือกอย่างหลังก็แล้วกัน เพราะอย่างน้อยการกลายเป็นแวมไพร์จะได้ลำบากขึ้นอีกหน่อย แต่ทุกตำนานส่วนใหญ่มักจะเล่าตรงกันเรื่องหนึ่งว่าแวมไพร์จะมีชีวิตยืนนานกว่ามนุษย์ธรรมดาอย่างเรา ก็เลยเกิดคำถามใหม่ตามมา ผู้ที่มีชีวิตยืนยาวได้ขนาดนั้นจะอยากได้อะไรนอกจากเลือดในชีวิต สุดท้ายความคิดทั้งหลายก็ได้เกิดเป็นเรื่องราวความฝัน 'ราตรีกลางตะวัน' ที่จะขอเปลี่ยนน้กลำมาเป็นอัศวินซึ่งมีความรักและความปรารถนาไปติดตามด้วยกันนะคะว่าแวมไพร์ 'โดมินิค' ปรารถนาสิ่งใด และ 'มาเบล' หญิงสาวสามัญชนคนหนึ่งจะมอบมันให้กับเขาได้หรือเปล่า อ่านจบแล้วก็อยากชวนให้ลองแตะต้นคอตัวเองสักนิด เพื่อจะได้รู้ว่าเราเองได้เปลือยผลเป็นส่วนหนึ่งในความปรารถนาของแวมไพร์กันบ้างไหมนะคะ ขอขอบคุณทุกหัวใจที่มีความรักค่ะ

ตัวอย่าง

บทนำ

ตัวอย่าง

กุกกับ...กุกกับ! บนเส้นทางสู่เมืองหลวงที่ตัดข้ามป่า รถม้าคันหนึ่งแล่นไปตามทางอย่างรีบเร่ง พระอาทิตย์แม้อยังไม่ละขอบฟ้า แต่หมอกหนาที่ลงจัดปกคลุมไปทั่วทำให้บรรยากาศดูคล้ายช่วงเวลาโพล้เพล้ก็ชวนให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวมากกว่าอุ่นใจ โดยเฉพาะสำหรับคนที่ไม่เคยจากบ้านมาไกลถึงเพียงนี้อย่างมาเบล ปลายทางข้างหน้าที่กำลังมุ่งหน้าไปคือวลาคาลาสก็...เมืองหลวงของประเทศที่เธอไม่เคยเยี่ยมกรายมาก่อน

ไม่เหมือนที่บ้านเลยสักนิด

มาเบลใจลอยคิดถึงบ้านที่อบอุ่น เนินเขาและทุ่งหญ้าเขียวจีสด ลุกหูลุกตาภายใต้แสงอาทิตย์ที่สว่างสดใส ทั้งๆ ที่ไม่อยากจากบ้านมาเลยสักนิด แต่มาเบลปฏิเสธบุพการีไม่ได้ แม้พวกท่านจะไม่ได้พูดออกมาตรงๆ ว่าให้เธอมาวลาคาลาสก็ทำไม แต่มาเบลก็คิดว่าพอจะเดาได้ไม่ยาก

...หญิงสาวในวัยอย่างเธอ หมดเวลาที่จะอยู่เป็นภรรยาของครอบครัวแล้ว...

แม้จะรู้ว่าสิ่งสำคัญสำหรับตัวเองในช่วงอายุนี้คืออะไร และ
ทำไมต้องจากบ้านมาไกลถึงที่นี่ แต่มาเบลก็ยังแอบหวัง ...เธออยาก
แต่งงานด้วยความรัก...อยากผูกพันกับใครสักคนด้วยความรู้สึกนั้นไป
จนลมหายใจสุดท้าย

'จงแต่งงานด้วยความรักนะมาเบล' คำสอนของคุณยายราวกับ
จะดังก้องขึ้นมาในใจ แม้ท่านจะจากเธอไปนานแล้ว แต่มาเบลยังจำมือ
ที่อบอุ่นนุ่มนวลของท่านได้

ปัง! ปัง! เสียงปิ่นที่ดังแว่วมาไกลๆ ทำให้มาเบลที่กำลังใจลอย
สะดุ้ง

"เสียงปิ่น เกิดอะไรขึ้น" มือบางของมาเบลเอื้อมไปเลิกผ้าม่าน
คลุมหน้าต่างรถเพื่อส่องสายตามองออกไป แต่นอกจากแนวปากกลางแสง
ที่สลัวลงทุกทีนั้นก็ไม่มีสิ่งใดให้เห็นอีก พระจันทร์กลมโตค่อยๆ เพลย
ตัวที่ขอบราวฟ้าต่างๆ ที่พระอาทิตย์อ่อนแรงยังไม่ตกดิน ปรากฏเป็น
พื้นที่ว่างกลมสีขาวจางๆ รอเวลาที่จะโดดเด่นได้เต็มที่เมื่อคำคืนมาเยือน

"ไม่รู้สิคะ" เดลล่า สาวใช้ที่เดินทางมาพร้อมกันเพื่อดูแลมาเบล
ตอบด้วยน้ำเสียงไม่มั่นคงนัก

ม่านหน้าต่างถูกลดลงเมื่อมาเบลมองไม่เห็นอะไรมาไกลไปกว่านั้น
ร่างระหงในเครื่องแต่งกายแม่เรียบง่ายแต่ตัดเย็บด้วยผ้าเนื้อดีพ่อนลง
ฟิงฟั่น กลับไปนั่งทอดความคิดอยู่กับตัวเอง

...จะมีอะไรคอยเธออยู่ที่วลาคาลาสก์บ้าง...

กึก! ฮึ! จู่ๆ รถม้าที่วิ่งมาเรื่อยๆ ก็หยุดชะงักแล้วเซราวกับถูก
เขย่า เสียงร้องอย่างตกใจของเจ้าม้าที่เทียมรถสร้างคามตื่นตระหนก
ให้กับผู้ที่โดยสารอยู่ภายใน แรงเหวี่ยงที่เกิดขึ้นทำให้ทั้งมาเบลและ
เดลล่าที่ไม่ได้ตั้งตัวกระดอนจากที่นั่ง พลาดตกลงไปบนพื้นรถม้า
ก่อนที่จะหยุดนิ่งในที่สุด

"อะไรกัน" มาเบลหยัดตัวลุกจากพื้น มือผลักประตูแล้วก้าวออก

ไปดู สิ่งที่ได้เห็นคือสารถึที่กำลังพยายามปลอมโยนม้าเทียมมรถึให้หาย
ตื่นตกใจ

"คุณหนู" เดลล่ารีบก้าวตามลงมา ร้องเรียกผู้เป็นนาย

"มีอะไรบางอย่างวิ่งตัดหน้ารถครับ อาจเป็นสัตว์ป่า"

"แล้วรถกับม้าเป็นยังไงบ้าง"

"เดี๋ยวนะครับ" สารถึวางมือจากเจ้าม้าที่สงบลงแล้วเพื่อสำรวจ
รถ ก่อนจะกลับมารายงานเสียงไม่ดีนัก

"ล้อรถครับ...คงต้องเปลี่ยน"

"ตายจริง!" ผู้เป็นสาวใช้ใจเสีย หันรีหันขวางกวาดตามองไปรอบๆ
แสงอาทิตย์ที่เฝ้ามองส่องผ่านม่านหมอกที่ลงจัดสั่งให้บรรยากาศดูวังเวง
...รถม้ามาเสียแบบนี้...ต้องติดอยู่ที่นี้หรือเปล่า

"ไม่ตายหรอกเดลล่า ซ่อมได้ใช้ใหม่ นานหรือเปล่า"

"ไม่นานครับ ครูเดียวเท่านั้น รอสักนิดนะครับ ผมจะรีบลงมือ"
มาเบลพยักหน้า ถอยห่างออกมาให้สารถึได้ทำงานของเขา โดยมี
มีเดลล่าคอยเดินตามไม่ห่าง

"นี่ขนาดพระอาทิตย์ยังไม่ละขอบฟ้าดิยังมองไม่เห็นแสงแดด ที่
นี่น่าจะค่ำไวไม่เหมือนที่บ้านของเราเลยนะคะคุณหนู" เดลล่าบ่นอุ้

"นั่นสิ ฉันก็ไม่คิดว่าที่นี่จะเป็นแบบนี้" มาเบลเองก็อดบ่นพึมพำ
ไม่ได้ นึกไม่สบายใจเหมือนกันที่ต้องติดอยู่ในสถานการณ์แบบนี้
อากาศเย็นจัดทำให้เธอยกสองมือโอบตัวเอง

สวบ! พงหญ้าที่ขยับไหวทำให้เดลล่าพาเข้ามาใกล้มาเบลทั้งตัว

"คุณหนูคะ"

"แค่เสียงลมพัดหญ้าณะ" มาเบลปลอมทั้งตัวเองและเดลล่า ใน
ขณะที่ส่งสายตามองไปยังทิศที่มาจากเสียงอย่างอดไม่ได้ สายตาวาววับ
คู่หนึ่งจากพุ่มไม้รกรทำให้มาเบลเกือบพลอดถอยหลัง แต่เมื่อมองดีๆ
อีกครั้งก็พบว่าป็นสุนัขตัวโตตัวหนึ่งเท่านั้น

กรร... เสียงขู่ของมันดังขึ้น แต่ท่าทางของมันที่ไม่วังหนี แถมยังมองจ้องมาเบลไม่วางตาทำให้หญิงสาวประหลาดใจ สายตาของมาเบลมองอย่างสำรวจอยู่ห่างๆ แล้วก็เห็นรอยเลือดที่สีข้างและขาหลังของมัน

"อย่าไปยุ่งเลยคะ สัตว์ป่า เดียวมันกัดเอา" เดลล่าเรียกมาเบลเสียงสั่นเมื่อเห็นว่าผู้เป็นนายค่อยๆ ก้าวเท้าเข้าไปหา

"แต่มันบาดเจ็บ"

"คุณมาเบลคะ" เดลล่าเรียกชื่อเตือน หวังว่ามาเบลจะฟังบ้างแต่ก็ไร้ผล ที่เดลล่าจำต้องยอมรับคือเจ้านายสาวของเธอมีความพิเศษที่ไม่เหมือนใคร อ่อนโยนแต่ไม่อ่อนแอ ไม่เคยมีใครเห็นมาเบลร้องไห้ ยิ่งไปกว่านั้นเธอยังเป็นที่รักของสัตว์น้อยใหญ่มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตอนที่มาเบลถือกำเนิด บ้านของเธอก็เริ่มมีชีวิตชีวาด้วยสัตว์ป่าตัวน้อยไม่ว่าจะเป็นนก กระรอก กระแต กระต่าย หรือกระทั่งกวางที่ผ่านไปเลาะเล็มกินหญ้าบ่อยครั้ง และพอมาเบลเริ่มหัดเดินก็เกิดเหตุการณ์ที่ย้ำความพิเศษของเธอ

ในวันที่สุดใส ท้องฟ้าโล่งโปร่งเพราะรังเมฆ เปิดโอกาสให้แสงแดดอบอุ่นทาปไล่ฝุ่นหญ้าได้อย่างเต็มที่ มาเบลที่ยังไม่รู้ความหมายไปขณะที่ทุกคนกำลังสนุกอยู่กับการปิกนิก ผู้คนทิ้งหมูบ้านออกตามหาอยู่เกือบสองวัน ในที่สุดก็มีคนพบมาเบลตัวน้อยๆ กำลังนอนหลับสบายอย่างปลอดภัยอยู่ในถ้ำหมาป่าพร้อมลูกๆ ของมัน

"มันบาดเจ็บขนาดนี้...ถ้าทิ้งไว้อาจจะตายก็ได้นะ ต้องเป็นเสียงปืนเมื่อไหร่ๆ เลย" แม้จะกลัวสัญชาตญาณสัตว์ป่าของมัน แต่รอยเลือดที่มากเหลือเกินก็ทำให้มาเบลทำใจมองผ่านไม่ลง เธอลองยื่นปลายนิ้วออกไปหา หวังจะทำความคุ้นเคยกับมัน พร้อมส่งเสียงปลอบ

"ฉันไม่ทำอะไรเจ้าหรอกนะ"

กรร... แม้จะบอกตัวเองว่าไม่จำเป็นต้องกลัวเพราะเธอไม่ได้คิด

จะทำร้ายมัน แต่เสียงซู่ที่ดังขึ้นอีกพร้อมกับประกายดาววับก็ทำให้ มาเบลตกใจจนลืมหัดกระดูกมือกลับ ความไม่ทันระวังทำให้เธอพลาด ตัวตมือนั้นไปโดนกิ่งแหลมในพุ่มไม้รกจนมันบาดเนื้อเรียกเลือดซึม ออกมา

"อูย!"

"ตายแล้ว คุณหนูเลือดออก!" เดลล่าตกใจ

"นิดเดียวเท่านั้นแหละ ไม่เป็นไรหรอก" มาเบลบอกพลางยกมือข้างที่เป็นแผลขึ้นมาแตะริมฝีปากซับเลือดอย่างง่าย ๆ ไว้ก่อน ในขณะที่มืออีกข้างหนึ่งเลื่อนไปแตะเอวเพื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าของตัวเองออกมา เพื่อซับทับอีกครั้ง หญิงสาวทั้งสองไม่ทันได้เห็นปลายจมูกเจ้าหมาป่า ตัวโตขยับคล้ายพยายามสูดกลิ่นบางอย่างที่ปะปนมากับอากาศ ดวงตาของมันเปล่งประกายมองมาเบลไม่วางตา

"เอ่อ..." จมูกของเจ้าหมาป่าบาดเจ็บที่จู่ๆ ก็ยื่นมาตุนมือ และ ตัวตมือนั่นที่แผลของเธอทำให้มาเบลประหลาดใจ ที่สำคัญท่าทางของมันไม่เหลือรอยดูดันก้าวร้าวเลยสักนิด

มาเบลถอนหายใจโล่งอกหลังจากนั่งอึ้งเพราะตั้งตัวไม่ติดครู่หนึ่ง ดวงตามองมันอย่างอ่อนโยนถึงขอบใจ ในขณะที่เดลล่าก็เกือบใจหาย ...นี่กว่ามนตร์ขลังของคุณหนูจะหมดไปเพราะแปลกที่เสียอีก...

"ไม่เป็นไรหรอก ขอฉันดูแผลให้เจ้าดีกว่านะ" ประโยคหลังมาเบลเอ่ยโดยไม่หวังว่ามันจะเข้าใจสักเท่าไรนัก สิ่งที่เธอเชื่อว่ามันจะเข้าใจคือความจริงใจของตัวเองที่อยากจะช่วยเหลือมากกว่า เลือดที่ไหลรินซึมไม่หยุดของมันทำให้เธอไม่สบายใจนัก แล้วก็อดไม่ได้ที่จะยื่นผ้าเช็ดหน้าที่ใช้แตะซับเลือดของตัวเองเมื่อสักครู่นี้ไปใกล้ หวังจะใช้ผ้านั้นซับเลือดให้

บาดแผลใกล้แผลงอกที่หน้าจะเคยปกคลุมไปด้วยขนสีทองซึ่งมีขนาดเกินความสามารถของเจ้าผ้าผืนน้อยทำให้มาเบลก้มลงมองผ้า

คลุมไหล่ของตัวเอง ก่อนจะจัดการปลดลงมาอย่างไม่เสียดาย สละมันให้กับเจ้าหมาป่าบาดเจ็บตัวนี้

เดลล่าที่ยืนอยู่ถึงกับร้องด้วยความเสียดาย แต่มาเบลไม่สนใจ...ก็แค่ผ้าผืนหนึ่ง...ถ้ามันจะช่วยชีวิตสักชีวิตหนึ่งได้ก็น่าจะเรียกว่าคุ้มแล้ว...

"เจ้าต้องได้รับการรักษาเป็นเรื่องเป็นราวรู้ไหม" มาเบลบอกยามพันผ้าให้กับมันเพื่อห้ามเลือดประทุงไปก่อน

"คุณหนูครับ" สารถีน่าจะจัดการซ่อมเบลียนลื้อเรียบร้อยแล้ว ร้องเรียก มาเบลเบือนหน้าไปมองพร้อมกับเดลล่าที่ส่งเสียงถามออกไป

"เรียบริ้อยแล้วหรือ"

"ครับ"

"งั้นมาช่วยฉันอุ้มเจ้า..." ประโยคของมาเบลขาดหายเมื่อมองกลับมาอีกครั้งก็ไม่เห็นหมาป่าตัวที่เธอตั้งใจจะนำไปรักษา เธอมองไปรอบๆ อย่างสงสัย

...หายไปไหนเหลือเกิน...

"ช่างมันเถอะค่ะคุณหนู เราไปกันดีกว่า" เดลล่าที่อยากจะไปเสียทีบอก ตะวันที่ตกดินไปแล้วทำให้แสงสลัวกลายเป็นเริ่มจะมีดครีบบาดเจ็บขนาดนั้น...จะรอดหรือ

มาเบลที่ยังตัดใจไม่ลงอดนึกห่วงไม่ได้ แต่ก็ทำได้แค่มองส่งสายตาเข้าไปในแนวป่าที่ความมืดโรยตัวปกคลุมมากขึ้นทุกที นึกภาวนาให้มันปลอดภัย แม้ในยามที่เธอต้องออกเดินทางตามแรงกระแสน้ำของเดลล่าเพื่อไปขึ้นรถม้าที่สารถิเปิดประตูและลดบันไดเล็กๆ ลงมาคอย

โ้ววาวว... ในแนวป่าใต้แสงจันทร์ที่ค่อยๆ เคลื่อนตัวสู่ฟากฟ้า เสียงหอนที่ดังก้องทำให้เดลล่ารีบชวนเจ้านายสาวให้ก้าวขึ้นรถม้า สารถิรีบเข้าประจำที่บังคับรถม้าให้ออกวิ่งเพื่อมุ่งสู่ปลายทางต่อไป

ท่ามกลางความวังเวงจากป่าที่มีเสียงลมพัดแผ่ว สายตาคู่หนึ่ง
มองจ้องหญิงสาวที่เหลียวหน้ามองผ่านหน้าต่างออกมาอีกครั้ง ในยาม
ที่รถม้าแล่นจากไปในที่สุด...

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ตัวอย่าง

อุณภูมิเย็นจัดและหมอกหนาซึ่งดูจะเป็นธรรมชาติปกติของ
 วัลคาลาสกี เมืองหลวงของประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในแนวเทือกเขา
 คาร์ปาเธีย ซึ่งถูกขนาบข้างด้วยประเทศโรมาเนียและรัสเซีย ยาม
 กลางวันดินแดนแห่งนี้แทบจะเรียกได้ว่าไร้แสงตะวันเพราะไม่อาจส่อง
 ทะลุผ่านม่านเมฆและหมอกหนาจัดลงมาได้ ยามกลางคืนที่มาถึงอย่าง
 รวดเร็วเสมอนั้น ความเย็นก็มีแต่จะยิ่งทวีความรุนแรง ถึงอย่างนั้น
 ความมั่งคั่งหรูหราของเมืองหลวงแห่งนี้ก็ยิ่งตระการตา

ความบันเทิงและศิลปะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากชนชั้นสูง
 ของที่นี่ ซึ่งอุปราการก็คือหนึ่งในนั้น และในค่ำคืนนี้ที่อุปราการเรื่องใหม่
 กำลังจะเปิดแสดงรอบแรก โรงอุปราการใหญ่ที่เก่าแก่ของเมืองซึ่งสร้าง
 ตามสถาปัตยกรรมแบบโกธิคจึงไม่เพียงจะดูสง่างามยิ่งใหญ่นั้น ยัง
 เจิดจ้าไปด้วยแสงไฟจนทำให้คนที่ไม่คุ้นชินอย่างมาเบลเกือบจะตาพร่า

รถม้าของบ้านเลอคาคอฟที่มาเบลอาศัยเดินทางมาพร้อมกัน
 ด้วยแล่นไปจอดหน้าโรงอุปราการ และเมื่อประตูรถเปิด สมาชิกของ
 บ้านเลอคาคอฟก็ก้าวลงไป เริ่มจากเมอซีเออร์บูเกต์ผู้เป็นหัวหน้า

ครอบครัว มาตามโกลเอ้ และคริสติน่า...ลูกสาว โดยมีมาเบลรังทำย
 เมอซีเออร์บูเกตต์และมาตามโกลเอ้หยุดทักทายคนรู้จักเป็นครั้ง
 คราว ท่าทางของทั้งสองท่านที่ดูกว้างขวางไม่น้อยทำให้มาเบลเข้าใจ
 เหตุผลของบุพการีมากยิ่งขึ้นว่าทำไมจึงอยากให้เธอใช้เวลาในฤดูสังคัม
 ภายในเมืองหลวงแห่งนี้กับครอบครัวเลอฌาคอฟซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
 ของท่าน

...เพื่อคู่ครองที่ดีที่สุดสำหรับเธอ...

ผู้คนที่ในเครื่องแต่งกายงดงามทั้งชายหญิงที่ต่างเดินทางมา
 ชมอุปรากรทำให้มาเบลอดมองอย่างชื่นชมไม่ได้ รอยยิ้มของเธอพราย
 สองแก้ม ...ผู้คนที่นี้ช่างแตกต่างจากที่บ้านเกิดของเธอ...

"เธอต้องชอบอุปรากรเรื่องนี้แน่ๆ มาเบล ฉันรับรอง" คริสติน่า
 กระซิบ ในขณะที่เดินนำเพื่อนรักที่ไม่ค่อยมีโอกาสพบบ่อยครั้งนักให้
 เดินตามผู้คนที่ก้าวขึ้นบันไดโรงอุปรากรที่แสนหรูหรา

แม้ตัวละครและท่วงทำนองที่กำลังโลดแล่นดำเนินอยู่บนเวทีจะ
 สร้างความบันเทิงดึงดูดความสนใจของผู้คนที่โรงอุปรากรเอาไว้ได้
 อย่างเหนียวแน่น แต่ความรู้สึกเหมือนถูกจับจ้องก็แบ่งแยกประสาท
 รับรู้ของมาเบลออกมาจนต้องขมวดคิ้ว และอดไม่ได้ที่จะเบือนหน้า
 จากเวทีไปมองหาที่มาซ้าๆ กระทั่งสะดุดเข้ากับสายตาคู่หนึ่งจากบ็อกซ์
 ที่นั่งส่วนตัวราคาสูงลิบลิ้วฝั่งตรงข้ามที่มองจ้องมาอย่างแน่วแน่ไม่มี
 หลบ แม้เธอจะมองต่อตาด้วยความสงสัยอย่างโจ่งแจ้ง

ชั่วขณะที่สายตาสองคู่มองสบประสาน มาเบลรู้สึกถึงความอบอุ่น
 ที่ทิวทัศน์หมึกกลายเป็นร้อนแรงแผ่ทั่วร่าง เสียงร่ำไห้ของนักแสดงหญิง
 บนเวทีหายไปจากโสตประสาท และหูของเธอเหมือนจะไม่สดับถึงเสียง
 ใดๆ อีกเลยนอกจากเสียงหัวใจตัวเอง

"มาเบล มีอะไรหรือเปล่า" คริสติน่าที่นั่งข้างๆ เบี่ยงตัวเข้ามา

กระซิบเรียกเพื่อนที่ดูเหมือนตกอยู่ในอาการหนึ่งซึ่งอย่างเป็นห่วง

"ไม่มีอะไร" มาเบลรู้สึกตัวหันกลับมาตอบ แล้วเบือนสายตาไปมองการแสดงบนเวทีอย่างตั้งใจ ทั้งๆ ที่หัวใจยังเต้นแรงอย่างแปลกๆ จนน่ารำคาญ ซึ่งมาเบลคิดว่าน่าจะเป็นเพราะสายตาคมกริบของชายแปลกหน้าที่ยังจับจ้องเธอไม่วางตาจวบจนการแสดงสิ้นสุด

ท่ามกลางเสียงปรบมืออย่างประทับใจของผู้ชม มาเบลกลับได้ยินแต่เสียงเต้นของหัวใจตัวเอง แม้จะทำเป็นยิ้มปรบมือตามคนอื่นๆ ด้วยสีหน้าเป็นปกติก็ตาม

"รักแท้ของข้าแย้มผลจากความชิงชังที่เป็นหนึ่ง"* น้ำเสียงของคริสติน่าบอกชัดว่ายังเคลิบเคลิ้มอยู่ในโศกนาฏกรรมของความรักที่เพิ่งได้ชมผ่านอุปรากรเรื่องชื่อ

"ความรักโง่ๆ หรือก่นเอาชีวิตและอนาคตไปทิ้งกับความรู้สึกหุนหันพลันแล่นชั่วครู่ชั่วยาม ช่างไม่คิดถึงใจพ่อแม่เสียบ้างเลย นี่ถ้ารู้มาก่อนว่าเรื่องราวจะเป็นแบบนี้ แม่จะไม่มีวันยอมอนุญาตให้พวกลูกมาดูเด็ดขาด" มาตามโคลเอ็บนั้ ดูท่านจะไม่ค่อยประทับใจกับอุปรากรเรื่องนี้สักเท่าไรนัก

"ก็แค่อุปรากร" เมอซีเออร์บูเกตต์เปรยเคล้าเสียงหัวเราะขณะเดินนำหญิงสาวในความปกครองทั้งหมดก้าวเดินลงบันไดเพื่อออกไปขึ้นรถม้ากลับบ้าน สำหรับท่านแล้วอุปรากรเรื่องนี้ก็แค่เรื่องประโลมโลกเรื่องหนึ่งเท่านั้น

"แต่เป็นอุปรากรความรักที่โรแมนติกที่สุดเลยคะคุณพ่อ" คริสติน่าหันไปบอกบิดาดวงตาสุกสกาบ แต่แล้วคิ้วก็เลิกขี้น้อยๆ เมื่อหันมามองมาเบล ท่าทางเหมือนกวาดสายตามองหาอะไรสักอย่างนั้น

* 'my only love sprung from my only hate' ถ้อยสำนวนจากบทละครเรื่อง Romeo and Juliet โดย William Shakespeare

ทำให้รู้สึกสงสัย "มาเบล มองหาใครหรือ"

"อ้อ...เปล่า ไม่มีอะไร" มาเบลเคลื่อนไหวสลับหน้าให้เป็นปกติตอบออกไป

"ดูเหมือนเธอจะไม่สนุกกับอุปการะเรื่องนี้สักเท่าไรเลยนะ"

"ดีแล้ว ไม่ว่ายังไงแม่ก็ว่าอุปการะเรื่องนี้ไม่ควรจะมีหญิงสาวคนใดที่ชื่นชมเอาเป็นแบบอย่าง" มาตามโคลเอื้อยยืนยันความเห็นของตัวเองบนทางเดินออกไปสู่ด้านนอกของโรงอุปการะที่แน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่ย่อยเดินทางกลับทำให้การเดินทางและติดขัดอยู่บ้าง แต่ไม่มีใครจะคิดหัวเสีย หลายคนก้าวเดินไปพร้อมกับสนทนาถึงอุปการะที่เพิ่งได้ชมอย่างประทับใจ

เมอซีเออร์บูเกตต์เดินนำสมาชิกในครอบครัวไปเรื่อยๆ ก้าวลงบันไดเพื่อตรงไปขึ้นรถม้ากลับบ้าน แต่แล้วก็ต้องหยุดยืนเมื่อสายตาของชายหนุ่มผู้หนึ่งที่มองมาอย่างเป็นมิตร

"ยัวร์เกรซ* ไม่คิดว่าจะได้พบที่นี่ ขออุปการะเช่นกันหรือครับ"

"อุปการะที่ผู้คนพากันเล่าลือเรื่องนี้ เห็นที่ฉันจะพลาดไม่ได้หรอกนะ" น้ำเสียงที่นุ่มนวลมีแววระนองจากชายหนุ่มรูปหน้าคมสัน มีดวงตาคมกริบที่ดูนิ่งลึก และในเวลานี้กำลังมองเธออยู่ทำให้หัวใจของมาเบลเต้นแรง

เจ้าของสายตาที่มองจ้องเธออย่างแปลกประหลาดในโรงอุปการะ

"ขอผมมีโอกาสแนะนำให้คุณรู้จักครอบครัวนะครับยัวร์เกรซ นี่คือการยา...มาตามโคลเอ้ ลูกสาว...คริสติน่า และมาเบล...ลูกสาวของเพื่อนสนิท" เมอซีเออร์บูเกตต์แนะนำไล่เรียงทีละคน ซึ่งสุภาพสตรีทั้งสามก็ต่างย่อตัวให้กับเขาอย่างพร้อมเพรียงดงาม

"ยัวร์เกรซ ยินดีที่ได้พบค่ะ" มาตามโคลเอื้อยเมื่อสามีแนะนำต่อมาว่าชายหนุ่มผู้นี้คือดยุกโดมินิคแห่งวัลเลเรีย

* Your Grace สรรพนามเรียกขุนนางชั้นดยุกและภรรยาหรือดัชเชส

มาเบลที่ยืนมองเงียบๆ ลังเกตชายหนุ่มตรงหน้าอย่างระมัดระวัง กิริยา เพื่อไม่ให้ดูเป็นการเสียมารยาท ชายหนุ่มผู้นี้ไม่เพียงอยู่ใน เครื่องแต่งกายประณีต แต่ยังมีท่าทางสง่างามน่าเกรงขามอีกด้วย สายตานิ่วลึกของเขาทำให้มาเบลรู้สึกถึงความลึกลับ ในขณะที่ปลาย จมูกคล้ายกับจะไต่กลิ่นหอมเย็นที่แปลกประหลาดกรุ่นกำจายจางๆ รอบตัว

การหักทลายเพราะพบปะในที่สาธารณะซึ่งไร้ความเป็นส่วนตัว ลึนสุดลงในเวลาไม่นานนัก รถม้าที่แล่นเข้ามาเทียบคอยทำให้บ้าน เลอคาคอฟต้องกล่าวลาดยุกหนุ่มแห่งวัลเลเธีย หญิงสาวทั้งสามย่อตัว ลาชายหนุ่มสูงศักดิ์ก่อนจะก้าวขึ้นไปทีละคนโดยมีมาเบลรั้งท้าย

ความรู้สึกว่าตัวเองอยู่ในสายตาสุ่มลึกที่เร้าร้อนอย่างน่าประหลาด ของโดมินิคทำให้มาเบลอดไม่ได้ที่จะประหม่าจนเกือบก้าวสะดุด มือ ใหญ่เอื้อมมาหาด้วยกิริยาราวกับตั้งใจให้ความช่วยเหลือ ประคองไหล่ ของเธอเอาไว้ก่อนจะเลื่อนไปเกาะกุมมือของมาเบลเพื่อส่งเธอขึ้นบันได รถม้า

"แล้วพบกันอีกนะครับ" น้ำเสียงหนักแน่นของเขาที่กระซิบใกล้ ก่อนจะปล่อยมือเธอเป็นอิสระทำให้มาเบลอดไม่ได้ที่จะเบือนหน้าไป มอง แต่คราวนี้เธอไม่ได้สบตาเขาอีกแล้ว โดมินิคยิ้มศีรษะให้น้อยๆ แล้วหมุนตัวจากไปด้วยอย่างก้าวที่มั่นคง แผ่นหลังตั้งตรงสง่างาม

"ไม่นึกจริงๆ นะว่าคนอย่างดยุกแห่งวัลเลเธียที่ชอบเก็บตัว ไม่ค่อยสังสรรค์เสวนากับใครจะชอบดูอุปการด้วย" มาดามโคลเอ้เปรย เมื่อรถแล่นผ่านโค้งถนน ร่างของท่านกระดอนไปข้างตามจังหวะควบ วิ่งของล้อเท้าม้า

"คนอย่างเขาเดาใจยาก ลึกลับ... แต่ผู้คนที่เล่าลือกันว่าทรัพย์สิน ล้ำค่าประจำตระกูลที่ตกทอดมาอยู่ในความครอบครองของเขานั้น

มั่งคั่งมากมาย จนแทบจะเทียบได้กับทรัพย์สินของกษัตริย์เชียวนะ"

"ฉันได้ยืมมารดาของเลดี้และหญิงสาวทั้งเมืองพูดถึงเขาเหมือนกัน มีแต่คนจับตามองว่าเขาจะตอบรับคำเชิญไปงานเปิดตัวเดบิวต์ของใครคนใดบ้าง หญิงสาวทั้งหลายต่างอยากจะได้รับเชิญให้ไปเยือนคฤหาสน์เก่าแก่ที่งดงามแห่งตระกูลวัลเลเธียในเวลาเวลาสักกี่หรือที่ซาร์มัตกันทั้งนั้น แต่ดูเหมือนว่าจะยังไม่เคยมีใครได้รับโอกาสเหล่านั้นเลย"

"ผู้หญิงก็สนใจแต่เรื่องแบบนี้" เมอซีเออร์บูเกต์บ่นพลางส่ายหน้าก่อนจะเอ่ยประโยคต่อมา "คงจะดีไม่น้อยถ้าเขาจะสนใจเรื่องการลงทุนบ้าง โดยเฉพาะลงทุนในธุรกิจเกี่ยวกับการเดินเรือข้ามสมุทร"

"จะเป็นไปได้ยังไง เรารู้กันดี ชนชั้นสูงไม่สนใจทำการค้าและดำเนินธุรกิจ มันเสื่อมเกียรติ"

"แต่เขาลงนามเป็นผู้บริหารและอุปถัมภ์โรงพยาบาลแห่งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้"

"ตายจริง!" มาตามโคลเอ้มองสามีตาโตในความมืด

"ฉันอยากให้เขาสนใจเรื่องการเดินเรือข้ามสมุทรจริงๆ นะ อิทธิพลของตระกูลวัลเลเธียในราชสำนักคงจะช่วยให้หลายเรื่องที่ดีขัดผ่านไปได้ด้วยดีเลยละ" หางเสียงของเมอซีเออร์บูเกต์รำพึงกับตัวเอง ในฐานะแกนนำสำคัญของกลุ่มธุรกิจนี้ซึ่งต้องเผชิญหน้ากับนโยบายบางอย่างของประเทศที่ทำให้ดำเนินธุรกิจไม่สะดวกนัก ท่านอยากได้ตัวช่วยที่จะหล่อลื่นความติดขัดให้หายไปเสียที

ในขณะที่หูฟังเสียงคุณอาทั้งสองซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของบุพการีพูดคุยนั่งสายตาของมาเบลหลุบต่ำมองฝ่าความมืดในรถม้ามองคู่มือของตัวเอง ทำไม่ถึงได้รู้สึกเหมือนมือของโดมินิคยังเกาะกุมอยู่ สายตาของเขาก็เช่นกัน...เธอยังรู้สึกถึงมันแม้เขาจะไม่ได้อยู่ตรงนี้

มือบางกำแน่นเข้าหากัน ในแววตาที่ลุ่มลึกของโดมินิคนั้นเธอ

* Debutante หญิงสาวที่ออกงานสังคมเป็นครั้งแรก

เห็นความกระหายรุนแรงระคนอยู่จนหน้าตกใจ

ทำไมกัน!

โบัววววว เสียงหอนที่ดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิดทำให้มาตาม โคลเฮ้ไม่สบายใจนัก จนต้องกระซิบบอกสามีให้เร่งคนขับรถม้าให้ไวขึ้นอีก

"พระจันทร์เต็มดวงเสียด้วย ไม่น่าลืมเลยจริงๆ ว่าเราไม่ควรออกจากบ้านกันในคืนแบบนี้"

"แค่เสียงหมาป่า ไม่มีอะไรหรรษาคุณแม่" คริสติน่าบอกพลางใช้มือกวาดผ้ามา่านเพื่อทอดสายตามองไปยังฟากฟ้า

"แต่คืนแบบนี้แหละที่มีคนถูกฆ่าตายอย่างลึกลับ... เลือดถูกสูบออกจากร่าง" น้ำเสียงมาตามโคลเฮ้ไม่ค่อยดีนัก

"อะไรนะคะ" มาเบลถาม

"คุณไม่ควรพูดให้มาเบลกลัว" เมอซีเออร์บูเกต์ปรัมภรรยา

"ก็มันน่ากลัวจริงๆ นี่นา มันต้องไม่ใช่ฝีมือของมนุษย์แน่ ฉันมั่นใจ"

"โคลเฮ้!"

"เอาเถอะ คุณจะเชื่อก็ตามใจ แต่ว่ามาเบล หนูจะต้องไม่ออกจากบ้านกลางคืนตามลำพัง และจะต้องไม่ไว้ใจผู้ที่ไม่รู้จัก เข้าใจไหม" มาตามโคลเฮ้ย้ากับมาเบลน้ำเสียงจริงจัง แม้มาเบลจะไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ก็พยักหน้าตอบรับเพื่อให้ท่านสบายใจ

สายตาของมาเบลมองออกไปนอกรถม้าบ้าง ... ในคำคืนแบบนี้ นะหรือที่น่ากลัว... แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อคิดว่าจะมองเห็นดวงตาของ โดมินิคทาบเป็นเงาบนผิวดวงจันทร์

โดมินิค...ทำไมความเป็นเขาจึงติดตามเธอมาไกลถึงเพียงนี้กันนะ

ในความมืดมิดและเงาไม้ที่ครีမ်ไปหมด ร่างที่เคลื่อนไหวได้เร็ว